

BẢN TÌNH CA MÀU XANH

“MẸ THÂN YÊU! HẾT MÙA MƯA LŨ NÀY, CON SẼ ĐƯA CÔ DÂU VỀ RA MẮT MẸ VÀ ANH EM, HỌ HÀNG. CON THẬT CÓ LỖI VÌ CHƯA XIN PHÉP MẸ ĐÃ TỔ CHỨC LỄ CƯỚI. NHƯNG MẸ YÊN TÂM, Ở MẢNH ĐẤT LŨNG CÚ CỤC BẮC XA XÔI NÀY, CHÚNG CON SỐNG RẤT HẠNH PHÚC TRONG TÌNH YÊU THƯƠNG CỦA ĐỒNG BÀO, ĐỒNG CHÍ. BAN CHỈ HUY CỦA ĐỒN BIÊN PHÒNG BẢO RỪNG, MẠN PHÉP MẸ ĐỨNG RA TỔ CHỨC LỄ THÀNH HÔN CHO CHÚNG CON ĐỂ CÓ THÊM MỘT TỔ ẤM, CÀNG CỨNG CỐ VỮNG CHẮC HƠN BÚC PHẪN DẬU XANH TRÊN VÙNG CAO NGUYỄN ĐÁ XÁM...” - NHỮNG DÒNG THƯ CỦA ANH CHIẾN SĨ BIÊN PHÒNG TRẺ GỬI CHO MẸ ĐÃ DẪN LỐI ĐỂ CHÚNG TÔI NGƯỢC NGÀN TÂY BẮC...

“TÔNG PHU” LÊN BIÊN ẢI

Chúng tôi đến đồn biên phòng dưới chân cột cờ Lũng Cú (Hà Giang) khi trời đã nhọ mặt. Bao mệt nhọc của mọi người như tiêu tan khi nghe thấy tiếng

hát ru âu ơ của một người mẹ trẻ vọng mông lung giữa không gian tĩnh mịch. Châu bé bụ bẫm đang nằm ngủ say sưa, những hình dung về một miền biên ải cùng cốc thơm sơn bồng trở nên thanh bình, thân quen và đầm ấm lạ lùng.

Trong căn phòng tập thể giản dị, gọn gàng hai vợ chồng thiếu úy Nguyễn Hữu Nam - Phạm Thị Tuyền cứ áy náy mãi vì trời mưa, đường trơn nên chẳng kịp sắm gì để đón khách miền xuôi. Là người Hà Tây, mới 28 tuổi nhưng anh Nam đã

có thâm niên 10 năm tuổi quân và đã hơn 2 năm gắn bó với đội công tác cột cờ Lũng Cú này. Chị Tuyền quê ở Nam Định (theo chồng lên Hà Giang ngay từ những ngày đầu anh được phân công công tác) hiện đang là giáo viên Văn của Trường THCS Lũng Cú, cách chân cột cờ thiêng chưa đến 1km. Cách phòng ở của vợ chồng thiếu úy Nam không xa là tổ ấm của chiến sĩ Lê Vũ Quỳnh - tác giả đoạn thư mà chúng tôi đã dẫn. 27 tuổi Quỳnh mới lập gia đình với một sơn nữ, một cô giáo Tây cầm bản. Hải Nho rất yêu chồng, là người bạn chia sẻ tất cả những khó khăn, gian khổ trong công việc của anh: “Ngày đơn vị tổ chức lễ cưới cho chúng em, anh Quỳnh cứ áy náy mãi vì chưa thể về ngay Thái Nguyên để xin phép mẹ nhưng rồi mọi chuyện cũng được dàn xếp yên ả. Có lấy chồng là lính biên phòng mới hiểu hết những thử thách, gian nan, hiểm nguy mà hàng ngày, hàng giờ các anh phải đối mặt. Chính tâm thế dửng dưng, sự hy sinh thầm lặng của chồng và đồng đội để bảo vệ bờ cõi, biên cương của Tổ quốc là những dẫn chứng sinh động để em đưa vào bài giảng cho học trò...” - người vợ trẻ dịu dàng tâm sự.

Có mặt tại đồn biên phòng Phố Bàng, chúng tôi đã được nghe những câu chuyện cảm động về những người vợ dám hy sinh lợi ích riêng để “tòng phu” lên cắm chốt trên miền biên ải. Giữa lúc mà nhiều người tìm mọi cách để xuôi về đồng bằng, sống nơi phố thị thì lại có những người vợ lính biên phòng tự nguyện “tay xách nách mang” theo chồng ngược ngàn lên với mảnh đất biên viễn xa xăm, thiếu thốn trăm bề. Chị Chanh, vợ của Trung tá, Chính trị viên Trần Văn Cẩn là một tấm gương như thế. Năm 1988, anh tốt nghiệp Học viện Biên phòng được điều lên công tác tại đồn biên phòng Lũng Cú. Bản tình ca màu xanh của người lính biên phòng đã xe duyên cho anh gặp cô sơn nữ Hoàng Thị Chanh (quê ở Bắc Quang, Hà Giang). Ngày ấy giao thông đi lại khó khăn, xe máy không có, xe khách cả tuần mới có vài chuyến thế nên chỉ 200km từ Lũng Cú về Bắc Quang, anh Cẩn phải mất gần 2 ngày đi đường. Tiễn

luong dành dụm cả năm chỉ vài lần đi phép thăm người yêu là cạn. Cưới nhau xong, anh Cẩn vận động vợ đi học lấy một cái bằng để ngược ngàn xin việc. Tốt nghiệp Cao đẳng Sư phạm Hà Giang năm 1996, chị Chanh bỗng con lên dạy học tại xã biên giới Ma Lé để được gần chồng. Năm 2000, anh chuyển công tác sang đồn biên phòng Phố Bàng cách đó hơn 30 km, chị lại dắt con theo chồng, xin chuyển về dạy tại Trường tiểu học Phố Cáo. Tiếp khách trong căn phòng nhỏ tại khu tập thể giáo viên vợ được phân, anh Cẩn cười mãn nguyện: “Có được mái ấm như thế là nhờ vào đôi tay của bà xã mình đấy. Sau những giờ tuần tra, canh gác mệt nhọc được trở về bên

mâm com đầm ấm với vợ, được nghe tiếng cười, tiếng học bài bi bô của con, tôi rất hạnh phúc và càng cảm thấy gắn bó hơn với mảnh đất biên cương xa xôi này...”.

“ANH VÀ EM VẪN CHUNG MỘT CHIẾN HẢO!”

Theo cách tính của đại úy, chính trị viên Hà Văn Nga, đồn biên phòng cửa khẩu Thanh Thủy thì đồn có hàng chục cán bộ, chiến sĩ xây dựng gia đình hoặc “kéo” vợ con lên định cư tại địa bàn đóng quân. Anh Nga còn tỏ ra khá vui khi kể về “gia đình lính” của chị Nguyễn Thị Hoa và anh Nguyễn Minh Giáp. Cả 2 anh chị đều quê ở Hà Tây, đều là quân nhân và

cùng công tác tại một đồn biên phòng. “Sau 2 năm ngày cưới, năm 2002, tôi xin chuyển công tác về Hà Giang để được gần chồng. Vượt qua khó khăn và nỗi buồn của những tháng ngày đầu tiên, giờ đây chúng tôi đã có một mái ấm gia đình, một mặt trận vững vàng mà ở đó cả hai vợ chồng cùng chung một chiến hào...” - chị Hoa chia sẻ. Không chỉ là một người vợ đảm trong gia đình, thiếu

úy, y sĩ Nguyễn Thị Hoa còn là một chiến sĩ biên phòng mẫu mực, một thành viên tích cực của trạm xá quân dân y kết hợp. Chồng chị, thượng úy Nguyễn Minh Giáp năm nay bước vào tuổi 33 nhưng đã có tới 14 năm gắn bó với mảnh đất biên giới Hà Giang. Suốt 5 năm vừa qua, trong cương vị là Phó Bí thư chi bộ, Phó trưởng trạm kiểm soát đồn biên phòng cửa khẩu Thanh Thủy, anh đã nhiều lần

lập được những chiến công xuất sắc. Rất nhiều vụ buôn lậu, gian lận thương mại đã được anh và đồng đội phát hiện thu về cho Nhà nước hàng trăm triệu đồng, vach trần và ngăn chặn kịp thời 2 vụ mang tài liệu quốc cấm qua biên giới, phát giác được 5 vụ lừa bán phụ nữ sang Trung Quốc và nhiều vụ buôn bán, vận chuyển các chất ma túy, chất gây nghiện. Anh Giáp là chiến sĩ thi đua cấp cơ sở và cấp Bộ Tư lệnh 5 năm liên tục. Anh bảo: “Những thành tích mà mình đạt được có một phần rất lớn công sức của người vợ, người đồng đội. Cô ấy chính là hậu phương vững chắc đồng thời cũng là người bạn chiến đấu kiên cường của mình ở mọi mặt trận...”. Đồng đội, bạn bè vẫn quen gọi tổ ấm hạnh phúc của vợ chồng anh chị là một “tổ chốt biên phòng”. Vàng! Khắp dải đất miền biên cương phía Bắc này có biết bao nhiêu “tổ chốt biên phòng” như vậy? Điều đó đã lập nên cả “phên dậu xanh” vững chắc góp phần không nhỏ trong chiến lược bảo vệ biên giới trên vùng cao nguyên đá Hà Giang.

MINH HUYỀN

